

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2009. év január hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A **kiskorú veszélyeztetésének büntette** miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság **21.Bf.VIII.6392/2008/4.** számú ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült **9.000.-** (kilencezer) **forint** bünygyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2005. december 01. napján kelt 16.B.21.182/2005/7. számú ítéletével a vádlottat az ellene kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült 11.250,- forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére bűnösségének megállapításáért, büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2008. június 06. napján kihirdetett 21.Bf.VIII.6392/2008/4. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, a vádlottat bűnösnek mondta ki kiskorú veszélyeztetésének büntetében, és ezért őt 500 napi tétel, az egy napi tétel összegét 200,- forintban állapítva meg, összesen 100.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban

felmerült 11.250,- forint, és a másodfokú eljárásban felmerült 3.900,- forint bünygyi költség megfizetésére.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.620/2008/1. számú átiratában alaptalannak tartotta a bejelentett fellebbezéseket.

Kifejtett álláspontja szerint az eljárási szabályokat az eljáró első- és másodfokú bíróságok betartották.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat körültekintéssel értékelte, ennek eredményeként alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, abból azonban nem vont okszerű következtetést a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást csupán kis mértékben egészítette ki, illetve pontosította és a kiegészített tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában kellő indokát adta annak, hogy miért téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy azért nem követett el a vádlott bűncselekményt, mert a sértettel való kapcsolatot nem ő kezdeményezte, ez a kapcsolat azért sem veszélyeztette a sértett erkölcsi fejlődését, mert ha úgy lett volna, akkor a sértett apja közbelépett volna és megakadályozta volna.

A másodfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlott tudatában volt annak, hogy tiltott kapcsolatban van, ezért is nem hozta azt nyilvánosságra, a sértettel is szigorúbban bánt, nehogy véletlenül valamilyen szemrehányás érje.

Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy a kiskorú veszélyeztetésének szándékos bűncselekményét nemcsak egyenes, hanem eshetőleges szándékkal is el lehet követni, a vádlotti magatartás pedig ilyen.

A másodfokú bíróság helyesen sorolta fel a bűnösségi körülményeket, azokat megfelelően értékelte, a kiszabott büntetés arányos az elkövetett cselekménnyel.

Ugyanakkor kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság az ügyésznek biztosított fellebbezési, jogorvoslati lehetőséget a Be. 386.§ (1) bekezdés b) pontjára alapította, mert ez téves. A Be. 386.§ (1) bekezdés a) pontjára hivatkozás helyes.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, helyes tényállást

állapított meg és okszerű következtetést vont le. A másodfokú bíróság részben eltérő tényállás alapján téves következtetést vont le. Vitatta az erkölcsi veszélyeztetettség megállapíthatóságát, mivel egyértelmű, hogy a kapcsolat pozitív hatással volt a sértettre.

A másodfokú bíróság ettől eltérő álláspontja téves és megalapozatlan, mert a 14 éven túli személy vétőképes, büntetőjogi felelősségre vonható és e körben nem vizsgálják érzelmi fejlődésüket. Mindenkinek joga van a személyi kapcsolatát, így a szexuálisokat is, magának kialakítani. A másodfokú bíróság által megállapított kötelességzegés csak általános morális kötelességre utal, holott nem tanár és diák, hanem két ember szexuális kapcsolatáról van szó. A morális kérdésből nem lehet jogi kérdést csinálni. Nem volt titkolt a kapcsolat, a lány apja is tudott róla. A tényállásból hiányzik a káros befolyásolás veszélye és a kötelességzegés is, ezért a vádlott felmentését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban foglaltakkal egyezően alaptalannak tartotta a bejelentett fellebbezéseket. A másodfokú bíróság következtetését ítélte helytállónak, mert nem vitatható a számos bírósági határozatban kifejtett speciális alanyiség. A sértett nevelés alatt állt, mert a vádlott a tanára és osztályfőnöke volt. Ez a kapcsolat nemcsak titkolt volt a gyerekek, a tanárok és a vádlott családja tekintetében, hanem egy társadalmilag el nem fogadott kapcsolat is volt. Egyetértve a másodfokú bíróság okfejtésével a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság mindent megvizsgált, a másodfokú bíróság azonban az elfogadhatatlan ügyészi álláspont szerinti döntést hozott. A sértett a kapcsolatukból csak profitált, családjából mindenki tudott a kapcsolatukról. Az ügyészség részéről a besározása folyik.

Előadta továbbá azt is, hogy élettársával rendeződött a kapcsolata, együtt nevelik két gyermeküket. Az alacsony pedagógusi fizetésre tekintettel másodlagosan pénzbüntetés helyett megrovás alkalmazását kérte.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítéletábrá mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387.§ (1) és (2) bekezdése alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok szerint kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. Az elsőfokú bíróság feltárta a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat és azokat részletesen elemezve megalapozott, a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást

állapított meg, mely tényállást a másodfokú bíróság is - egy, jelentőséggel nem bíró körülmény helyesbítése mellett - irányadónak tekintette.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a tényállást fellebbezési támadás nem érte.

Az ítéletábra mint harmadfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította a Be. 388.§ 81) bekezdése alapján azzal, hogy a másodfokú bíróság által tett kiegészítést mellőzte, mivel az iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a III. emelet 10. számú lakás volt a sértett apjának a lakása, a VI. emelet 19. számú lakás a sértett tulajdona volt, amit édesapja vásárolt neki.

A tényállás személyi részét pedig az általa beszerzett erkölcsi bizonyítvány és bírósági irat alapján a Be. 388.§ (2) bekezdésére tekintettel annyiban egészítette ki, hogy a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2006. október 02. napján jogerős 24.B.25.026/2003/20. számú ítéletével a 2003. év tavaszán sértett és tanú 1. sérelmére 2 rb. nagy nyilvánosság előtt, folytatólagosan elkövetett rágalmozás vétsége miatt halmazati büntetésül 450 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 200,- forintban állapította meg.

Nem osztotta az ítéletábra a védő azon álláspontját, hogy a másodfokú bíróság eltérő tényállást állapított meg, felülmérlegelte volna a bizonyítékokat, mert a másodfokú bíróság változatlan tényállásból vonta le következtetését.

Az első- és másodfokú bíróság is részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének.

E körben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a sértett testi és értelmi fejlődése semmiféle veszélynek nem volt kitéve, erkölcsi fejlődését illetően pedig arra hivatkozott, hogy a sértett és a vádlott között létrejött viszony kialakulását mindkét fél kívánta, abban nem játszott szerepet a kettőjük között fennálló amúgy függő (tanár-diák) viszony, nem a vádlott kezdeményezte a viszony kialakulását, nem a függő viszonyt kihasználva jött létre a szerelmi kapcsolat. Mindezekből arra vont következtetést, hogy a vádlott magatartása nem veszélyeztette a sértett erkölcsi fejlődését.

Ezen okfejtéssel szemben a másodfokú bíróság - az ítélet 4. oldal 1. bekezdésében nyilvánvaló elírás miatt szerepel a másodfokú bíróság - , miután ismerteti az elsőfokú bíróság érveit, azt hangsúlyozta, hogy éppen az a különleges körülmény, hogy a viszony oly módon jött létre és maradt fenn a sértett 18 éves koráig, hogy a vádlott osztályfőnöke és szaktanára volt mindvégig a sértettnek. A vádlott, mint pedagógus a sértett oktatására, nevelésére köteles személy súlyosan megszegte az ebből fakadó kötelezettségét azáltal, hogy az egyébként 16. életévét sem betöltött diákjával létesített szerelmi és szexuális kapcsolatot és azt hosszú időn keresztül fenntartotta oly módon, hogy változatlanul a tanára maradt.

Az ítélet tábla a másodfokú bíróság okfejtésével értett egyet. Miként arra az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott, a Köznevelésről szóló 1993. évi LXXIX. Törvény 19.§-ának (7) bekezdés a) pontja értelmében az alapvető feladata mellett a pedagógus köteles gondoskodni a gyermek, a tanuló testi épségének megővéséről, erkölcsi védelméről, személyiségének fejlődéséről. Ez a speciális feladat alá-fölérendeltségi viszonyt, függőséget teremt tanár és diák között. A tanár helyzeténél, tekintélyénél, tudásánál fogva rajongás, vonzódás tárgya lehet, amit tudnia kell kezelni. A vádlott a 15 és fél éves sértett vonzódását, közeledését nem elutasította, hanem magatartásával erősítette és vele szexuális viszonyt alakított ki, majd ezt a viszonyt évekig fenntartotta annak ellenére, hogy a sértett osztályfőnöke és szaktanára volt. Ez a kapcsolat titkolt volt az osztály, a vádlott családja előtt. Nemcsak a kapcsolat kialakításában és fenntartásában, hanem annak működésében is érzelmileg tőle függővé tette a sértettet.

Nem vitatva a két embernek, akár 15 éveseknek egymással, akár a társadalmi erkölcs által helytelenített módon kialakított, a szerelmi-szexuális viszonyhoz való jogát, érvényesülnie kell azon általánosan elfogadott elvnek, amely egyértelműen tiltja a tanár és a diák közötti szerelmi szexuális kapcsolatot.

Mindezen indokokra figyelemmel az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést arra a másodfokú bíróság, hogy a vádlott súlyos kötelességszegése a sértett erkölcsi fejlődését veszélyeztette, és ezért bűnösségét megállapította.

A cselekmény minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

A büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság részben sorolta fel helyesen.

Az ítélet tábla mellőzte az enyhítő körülmények köréből a büntetlen előéletet, amit kisebb súllyal értékelt a másodfokú bíróság, mert a vádlottnál a büntetlen előélet alkalmazási feltétel és a cselekményt pedagógusként követte el, így nála a büntetlen előélet enyhítőként kis súllyal sem értékelhető.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott pénzbüntetés eltúlzottan súlyos büntetésnek nem tekinthető, az arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a bűnösség fokával és a büntetés kiszabása körében irányadó egyéb súlyosító és enyhítő körülményekkel.

Az ítélet tábla az igen jelentős időmúlás ellenére nem látott lehetőséget a vádlott által szorgalmazott megrovás alkalmazására.

A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés elegendő, de szükséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben az egyéni és általános megelőzés követelményeit elérje, érvényre juttassa.

A másodfokú bíróság határozatának egyéb rendelkezései is törvényesek azzal, hogy az ügyésznek biztosított fellebbezési lehetőség helyesen a Be. 386.§ (1) bekezdés a) pontján alapul.

Az ítélet tábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397.§-a alapján helyben hagyta.

A vádlott védelmét a harmadfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Mivel a fellebbezések eredményre nem vezettek, a védelem ellátásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére az ítélet tábla a Be. 385.§ és a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Budapest, a 2009. év január hó 28. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Székely Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 21.Bf.VIII.6392/2008/4. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla 5.Bh.264/2008/7. számú határozata folytán 2009. év január hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, a 2009. év január hó 28. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
tisztviselő